

Békéscsaba, 1894. december 18. – Budapest, 1986. december 3.

Szlovák ősei, így szülei is uradalmi béresek és az országot járó kubikosok voltak. 1901-ben a család beköltözött Békéscsabára, apja a béreséletet után kubikosnak állt, a Várkonyi-párt tagja, szervezett földmunkás. Az elemi iskolát Békéscsabán végezte, majd áctanoncnak állt. 1910-ben szabadult. Még szinte gyermekként, 1907-1908-tól az építőmunkás-tanoncok helyi elnöke lett. 1910. augusztus 18-án belépett az építőmunkások szakszervezetébe és a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba, a helyi szakszervezet könyvtárosa lett. 1914 kora tavaszától hadimunkán dolgozott Budapesten. 1914 októberében behívták katonának, az orosz fronton harcolt. Az olaszok átállása után, 1916 tavaszán a déli frontra vezényelték ezredét. 1917 februárjától májusig büntetésből Tatárhágón szolgált. Az olasz fronton harcoló egysége, a 101-es gyalogezred 1918 szeptemberében megtagadta az engedelmisséget, és két hónapi menet után többedmagával november 18-án fegyveresen Békéscsabára érkezett. Az októberi forradalom idején mint katonaviselt ember azt a feladatot kapta, hogy szervezze meg a munkásőrséget. November 20-án bevásztották a helyi nemzeti tanácsba. A kommün alatt munkástanács-tag, vörösőr századparancsnok volt. 1919. augusztus 3-án, a kommün bukása után Rákosszentmihályon elfogták. Előbb négy hónapra Újszászra internálták, majd a nyíregyházi gyűjtőtáborba került. 1921 februárjában szabadult. Visszatért Békéscsabára, ahol a szociáldemokrata munkások egyik helyi szervezője, 1944-ig városi titkár. Az 1923. évi amnesztiáig rendőri felügyelet alatt állt. Az 1920-as évek első felében szakmájában dolgozott, nyaranta részes aratóként kereste meg a családnak a kenyérhez való búzát. 1925-ben bevásztották a városi képviselő-testületbe. 1925–1928-ban tagja volt a Magyarországi Szocialista Munkáspártnak is. 1925 őszén letartóztatták, de sikerült tisztáznia magát. A következő helyhatósági választásokon, 1929-ben ismét városi képviselő, egyidejűleg a megyei törvényhatósági bizottság tagja. A munkásfrakció titkári tisztét töltötte be mindkét testületben. Ugyancsak 1929-ben a munkásotthon-szövetkezet ügyvezető igazgatójává választották. 1942-ben behívták katonának a hadkiegészítő parancsnokságra, de kétheti szolgálat után letartóztatták. A német megszállás után internálták. Néhány hét múlva már ismét lefogták, büntetőszázadba sorozták, innen 1944. október 6-án – szülővárosa felszabadítása napján – megszökött, négy nap múlva újra Békéscsabán volt.

1944. október 14-én megbízták az újraválasztott helyi kommunista pártvezetőség titkári tisztevel. November 16-tól a Magyar Kommunista Párt Békés megyei titkára és az Ideiglenes Nemzetgyűlés megalakítását előkészítő pártközi bizottság Békés vármegyei tagja. A békéscsabai választói nagygyűlésen, 1944. december 17-én az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagjává választották. 1945. január 4-től Békés vármegye főispánja, január 9-től közellátási kormánybiztosa. Megyei párttitkári tiszte alól 1945. március 12-én felmentették. 1945. szeptember 6-tól a szlovák ajkúak áttelepítési kormánybiztosa. A kinevezése után tudta meg, hogy részt kell vállalnia a magyarországi németek kitelepítésében is. Hat hét után megszabadult ettől a súlyos feladattól, mert elfogadta a Közellátásügyi Minisztérium politikai

államtitkári tisztét (1945. szeptember 27.–1947. november 15.), ugyanakkor felmentették főispáni tisztségéből. Az 1945. májusi pártértekezleten, 21-én bekerült az MKP Központi Vezetőségébe. A következő év májusában a központi vezetőség ülésén a politikai bizottság póttagjává választották. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon az MKP országos listáján újra mandátumhoz jutott. A frakcióvezetőség tagjává választották. Parlamenti mandátumát 1967. január 28-ig megtartotta; 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront Pest megyei, 1953. május 17-étől a MFNP illetve a Hazafias Népfront Békés megyei listájáról került be a törvényhozásba..

1947. december 31-i hatállyal megbízták a Közellátási Minisztérium megszüntetése után tovább működtetett Országos Közellátási Hivatal vezetésével, feladatát 1949. szeptember 17-ig látta el. Egyidejűleg, 1947. november 15. és 1949. szeptember 17. között a Földművelésügyi Minisztérium politikai államtitkári tisztét is betöltötte. Az 1948. évi egyesülési pártkongresszuson újra a központi vezetőség tagja lett, ám a politikai bizottságból kihagyták. 1949. szeptember 26. és 1950. május 22. között Magyarország moszkvai nagykövetségét vezette. Miután hazarendelték, 1950. május 30-án kinevezték külkereskedelmi miniszternek. Az első Nagy Imre-kormányban 1953. december 1-jéig bel- és külkereskedelmi miniszterhelyettes. Ezután újra külszolgálatra küldték, ezúttal a pekingi nagykövetség vezetésével bízták meg (1953. december 4.–1954. július 6.). Az MDP III. kongresszusán ismét javasolták a kormányba, 1954. július 6-tól begyűjtési miniszter. 1956. október 27-ével nyugdíjazták.

A forradalom első napjának az éjjelén – utolsó alkalommal – részt vett az MDP Központi Vezetősége ülésén, majd saját vadászfegyverével beállt a pártórségbe. Október 31-én J. V. Andropov szovjet nagykövet segítségével Tököldre menekült. A november 4-i szovjet inváziót követően részt vett az MSZMP II. kerületi szervezetének a megalakításában, majd 1957. január 1-jétől másodszor is nyugdíjazták. Aktív maradt, tanácsadó a Mezőgazdasági Építő- és Tervezővállalatnál, és részt vett a Központi Népi Ellenőrzési Bizottság munkájában is. Néhány hónap múlva reaktiválták, 1957. május 9-től az Elnöki Tanács tagja; harmadszor, most már véglegesen, 1967. április 14-én vonult nyugállományba, ezzel a nappal szűnt meg a tagsága az államfői testületben.